

Ki fogja elhengeríteni a követ?

T. Austin-Sparks

Márk 16: 3-4. „És mondják vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról? ... mert felette nagy volt.”

Ez egyike azoknak az emberi problémáknak, amelyekre mennyei megoldás van. Nézzük meg, mit jelképezett ez a kő az érintettek számára.

A remények és várakozások meghiúsulása

Először is, ez a kő minden reményük és elvárásuk meghiúsulását jelképezte. Ha a közelben lettek volna, amikor azt a nagy követ a sírbolt szájánál a helyére gördítették, és ha látták volna (ahogy arról máshol olvashatunk), ahogyan a pecsétet rátették, akkor elmentek volna, és ezt mondták volna szívükben, 'Vége van mindannak, amire számítottunk, meghiúsult minden reménykedésünk.' Tudjuk, hogy Urunk két követője épp ezek után kelt útra, és miután Ő megkérdezte tőlük, miért vannak elcsüggedve és miért szomorú az arcuk, ezt válaszolták: „Mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani Izraelt” (Luk. 24:21). Számukra Izrael megváltásának minden reménysége meghiúsult a sír lezárásával, és minden reménykedésüknek, ami szívükben élt, vége szakadt.

Ennek a világnak az ereje

A kő e világ erejének látszólagos győzelmét is jelképezte. A világ minden erejét Arra összpontosította, Aki a sírban volt, és látszólag legyőzte. Akkor a világ aratott győzelmet; minden azt bizonyította, hogy a világ ereje kerekedett felül.

A halál szellemi problémája

A kő a halál rettenetes szellemi problémáját is jelképezte. A halál nagyon nagy probléma. De nem erre akarok most kitérni; hanem a halál jelenlétében óriási problémákkal találjuk szembe magunkat, és mindenféle kérdésünk van. A halállal kapcsolatban teljesen tehetetlenek vagyunk, és olyasmit követel, amit mi képtelenek vagyunk megadni. A halálból senki sem jött vissza a szó szoros értelmében személyesen hozzánk, hogy elmondjon nekünk bármit is, amit tudni akarunk. A halál mindig egy hatalmas rejtély, és bizonyára így volt ez az Úr követői számára is; mert ők nemcsak a halál általános problémája miatt voltak összezavarodva, hanem az Ő halálának konkrét problémája miatt is. Szinte halljuk belső kérdéseiket. Ilyet, hogy Ő meghaljon, hogy ez megtörténhessen Ővele! Mit jelenthet ez?

Az a kő minden tekintetben valóban jókora kő volt. Valóban így igaz, „felette nagy volt”. És meg kell értenünk, amennyire tudjuk, annak a szellemiségét és jelentését, amit negatív oldalnak, sötét oldalnak fogunk nevezni, mielőtt valójában értékelnünk tudjuk a másik oldalt – azt, amit a kő végül szimbolizált számukra és számunkra, akik Krisztusban vagyunk.

A másik világ közelsége

Először is, egy másik világ közelségét szimbolizálta. Az az ifjú fehér ruhában – egy másik beszámolóban ketten voltak fényes öltözetben, de itt csak egyet említ (5. vers) – egy másik világból származó látogató volt; és minden, ami a kőhöz és annak elgördítéséhez kapcsolódik, ahogyan le van írva a négy evangéliumban, egy másik világ beavatkozásáról beszél. Azt hirdeti, hogy ez a világ, vagy ez a halál, vagy az emberek, vagy csalódásaink végtére is nem a minden, amivel számolhatunk. Van egy teljesességében más világ, ami közel van ehhez a jelenlegihez, de ennél sokkal hatalmasabb, ami Isten céljaival összhangban cselekszik, melynek az Ő Fia a középpontja, és amit soha semmiféleképpen nem tud a sír elnyelni. Ezt a teljesen másik világot ez a kő és minden ezzel kapcsolatos probléma érdekli, ami az igaz, őszinte, egyszerű és odaszánt tanítványok szívében megfogalmazódott. Annak a világnak a közelléte ebben a kőben összpontosult, amikor az el lett hengerítve, és azt jelentette ki, hogy az a világ nagyon közel van, és számolni kell vele, amikor Istennek az Ő Fia iránti örökkévaló érdekeiről van szó.

Nem tudjuk, mert nincs róla bizonyítékunk, de nem lenne meglepő, ha a későbbi időkben újra és újra visszaemlékeztek volna erre az esetre. 'Emlékeztek, milyen nagy problémát jelentett számunkra a kő, milyen tanácstalannak, mennyire teljesen tehetetlennek éreztük magunkat, mennyire elveszítettünk minden reményt; az a kő egy patthelyzetet jelentett a számunkra, egy megoldhatatlan helyzetet. És nem volt ott, amikor odaértünk! Ilyen egyszerű volt! Jó emlékezni arra, hogy Isten így meg tudja oldani a dolgokat.' Van egy annyira magasabb rendű világ, hogy a problémáinkat semmissé teszi, kiábrándultságunk és csüggedésünk legfőbb okait olyan egyszerűen eloszlatja, mintha sohasem léteztek volna; olyan alaposan megsemmisíti őket, hogy az egyik pillanatban úgy érezzük, a helyzet végképp megoldhatatlan, mégis amikor odaérünk, egyáltalán nem találunk ott semmilyen helyzetet, amivel szembe kellene néznünk. Azt követően így tűnt azoknak az asszonyoknak is. Ilyen Isten. És ez a segítség rendelkezésünkre áll, éppen amikor ott van egy felette igen nagy kő. Igen, egy másik világnak a közelléte a mi erőforrásunk.

Az élet győzelmes ereje a halál fölött

Továbbá, az a kő az élet halál fölötti, hatalmas, győzelmes erejének szimbólumává vált. Ismerősek számunkra ezek a szavak, de talán el is veszítették jelentőségüket; pedig vajon Isten nem éppen így oldja meg állandóan a problémáinkat? Várjuk, hogy történjenek dolgok, pedig ez idő alatt végig az Ő feltámadott élete csendben munkálkodik és nagyon sok problémát megold. Ha visszatekintünk, eszünkbe jut, hogy milyen gyakran éreztük úgy, hogy nem tudunk tovább menni, hogy nem bírjuk már sokáig, hogy minden erőtartalékunk végéhez értünk – a helyzet valóban meghaladott bennünket, és valami nagy dolognak kellett történnie. És a hatalmas dolog nem történt meg. Valójában ma mégis haladunk tovább, ilyen sok próba és tanácstalanság megtapasztalása után; észrevétlenül az Úr megtartott és tovább haladtunk és haladunk; még mindig nem merültünk el és nem verettünk le. Ez az Ő isteni életének csodája, mely csendesen megoldja a problémákat, és foglalkozik azzal a sok-sok dologgal, melyek mintha azt mondanák: Ez a halál, ez a vég! Az Ő feltámadásának ereje a válasz nagyon sok problémánkra. Mi tetteket akarunk; Ő pedig csendesen halad az élet folyamán, annak az életnek a hatalmas erejével, mely legyőzi a halált. „Lehetetlen volt Néki attól [a haláltól] fogva tartatnia” mondja az Ige (Apcsel. 2: 24). Az asszonyok azt mondták, 'Lehetetlen számunkra, hogy ezzel a kővel, ezzel a helyzettel megbirkózzunk!' Ő pedig azt mondta, 'Lehetetlen, hogy a halál Engem fogva tartson'.

Kétféleképpen tekinthetünk a lehetetlenre. Minden attól függ, hova helyezzük a lehetetlenséget – a dologra vagy Istenre. Ami lehetetlen az embereknek, lehetséges Istennek (Máté 19: 26). És Ő ezekre a lehetetlen dolgokra egyszerűen válaszol – mert ez a normális; a jelek és csodák és rendkívüli történések lennének az abnormális: az érzékeinkre ható megnyilvánulások. De a keresztyén életben az a normális, hogy az Ő élete szüntelen felülmúlja és fölötte áll a halál működésének. Ez a csoda sokkal általánosabb, mint mi azt felismernénk. Olyan légkörben kell élned az életedet és végezni a munkádat, ahol szellemi halál uralkodik, és a szellemi életnek minden ellenáll, és nincs semmi, ami téged támogatna, és te ott mégis továbbmész az Úrban, és nem kerülsz alá, nem süllyedsz el és nem pusztít el az a légkör, az a körülmény. Ez az isteni élet csodája, mely csendben munkálkodik. Akkor a te életed – mint mindenkinek az élete – a halál, a szellemi halál nagy kövének jelenlétében játszódik. Ismerjük ezt, és mégis szellemi tekintetben élve megtartatunk és tovább haladunk. Ez az a bizonyágtétel, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból.

Korábbi reményeink megváltozása

Ez a kő minden korábbi reményük megváltozásának a szimbóluma is lett. Nem arról volt szó, hogy az Úr Jézus feltámadásában minden korábbi reményük feléledt. Reményeiknek át kellett formálódni, várakozásaiknak nagyban meg kellett változni. Nem arról van szó, hogy Krisztus feltámadásával reménységük is feléled, hanem minden megghiúsult várakozásnak a teljes átalakulásáról van szó. Ők Izrael megváltását térben és időben várták: Izrael megváltását más fényben kellett meglátniuk. Az Úr Jézus feltámadásában – vagy hadd fogalmazzak így – a feltámadott Krisztussal egységben reménységünk sokkal nagyobb, mint minden e világi várakozásunk. Az Ő halálában lehet, hogy kincseinket a porba kell temetnünk, lehet, hogy sok mindent el kell engednünk, ami reményeinket, várakozásainkat, ambíciókat és kilátásainkat illeti. Világunkat lehet, hogy a patakok kavicsai közé kell vetnünk (Jób 22:24).

Valami többet kapunk vissza a feltámadott Krisztussal való egységben, mint amire korábban vágytunk. Ilyen Isten. Talán azt mondjátok, ezek csak gyönyörűen hangzó szavak, igaz lehet ez? Azokhoz szólok most, akiknek egyáltalán van valamilyen szellemi élete és története. Minden biztonnal átmentetek már mély és sötét megpróbáltatásokon, amelyekben mindent át kellett adni – olyan válsághelyzetbe jutottál, ahol az oltárra kellett helyezned valamit, ami nagyon drága volt és át kellett engedned az Úrnak. Ha az Úr azt nem adta neked vissza, akkor vajon nem jutottál-e valamilyen szellemi gazdagsághoz, valamilyen szellemi javakhoz, szellemi értelemben valami többhöz, és így szóltál, 'Megérte!'. A kereszt által Istennek a válasza minden megghiúsult reménységre és várakozásra - és Isten természetéből kifolyólag nem is lehet más - valami több annál, mint ami a sírba lett helyezve. Éppen ez a feltámadott Krisztus alapelve. Sokkal nagyobb Krisztus lett a feltámadásban, mint előtte – ha szabad így fogalmaznom anélkül, hogy félreértenétek. Addig csak egy adott helyen volt megtalálható, most mindenki számára elérhető lett, addig korlátozta a fizikai világ, most már a szellemi határozza meg. Igen, azt mondanák a tanítványok, hogy egy nagyobb Krisztust ismertek meg. Természetesen, Ő valójában nem lett egy nagyobb Krisztus. Egy olyan nagyságot ismertek meg, ami mindig is ott volt, de amit addig sohasem értékelték. Ez a halál és feltámadás törvénye – állandó növekedés, mindig valami több. Egy szem búzamazag hull a földre és ott elhal, de sok búzagalász lesz belőle. A korábbi várakozások megváltozása így történik – a

visszajövetelben, de valami többel együtt. A kő, amely egykor úgy tűnt, hogy 'nem maradt semmi', a gyarapodás, a növekedés szimbólumává vált, ami mérhetetlenül nagyobb, mint amire valaha is gondoltak volna.

Feddés és tanulás

Mindezzel együtt az a kő a feddés szimbólumává is vált, ami az Úrral együtt mindig tanulást is jelent. Az Úr sohasem fedd meg csak azért, hogy megfeddjén; Ő mindig nevelő szándékkal fedd meg. El tudom képzelni, ahogy fellelkesülésükben azt mondták egymásnak, 'Miért is töltöttük az egész éjszakát kenetek készítésével? Végtére is mire készültünk mi? A halott testét akartuk megkenni fűszereinkkel. A mi kilátásunk a végső elkeseredés volt. Hitetlenül cselekedtünk.' Ha hitetlenül cselekszel, az mindig csüggedéshez vezet. Az elgördített kő feddés volt a számukra. Nagy valószínűséggel, a későbbi években, amikor egy emberileg nagyon nehéz vagy lehetetlen helyzetről elmélkedtek, az emlék felelevenedett bennük – 'Emlékezzetek csak a kőre! Még egyszer ne menjetek azon az úton; arra a halál van!' Így a feddés tanulságukra szolgált.

Vajon az Úr nem ugyanígy használja fel a mi tapasztalatainkat is? Nem azt mondom ezzel, hogy mi már sohasem megyünk végig azon az úton, és nem is azt mondom, hogy az Úr sohasem engedi meg, hogy újabb lehetetlen helyzettel találjuk szemben magunkat – Ő megengedi; de a második próba alkalmával valami tanulságot kell levonnunk az elsőből, a harmadik alkalmával a másodikból, és így tovább épülünk. **„Isten ... aki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket, akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani”** (2Kor. 1:10). Valamit megismertünk Krisztusból. Megfedd minket – de szükségünk van arra a feddésre. Amikor nehézség adódik, oly gyakran elcsüggedünk, megadjuk magunkat, és legyőzötünk. Nem szólunk így, 'De emlékezzünk csak, már egyszer szembe kellett néznünk egy nehézséggel, és az Úr átvitt bennünket rajta, nem kerültünk alá'. Vonakodunk ezt tenni.

A személyes vonatkozás szükségessége

Akkor hova is akarunk kilyukadni? Érdekes, és szerintem tanulságos megfigyelni, hogy a négy evangélium közül a Márk evangéliuma az egyetlen, ahol ennek az eseménynek a személyes vonatkozása is megemlítésre kerül. Máté azt mondja, hogy íme, nagy földrengés volt és leszállt egy angyal! János már azt is elmondja, hogy a sírhoz érve Mária Magdaléna „látta, hogy a kő el volt hengerítve a sírról”. De egyik evangélium sem említi, amit Márk feljegyez – azt, hogy azt kérdezték egymástól, ki fogja elhengeríteni a követ. Ez volt az esemény személyes oldala. Ez a lényege. Valaminek el kell végződnie *bennünk* és *értünk*. Mi azt szeretnénk, hogy a dolgok előmenetele a *mi* érdekeinket szolgálja, hogy a menny közbelépjen *értünk*, a nehézségeink el legyenek mozdítva *értünk*, hogy egyenes út készítessék *értünk*. Lehet, hogy a menny készen áll, hogy közbelépjen, lehet, hogy az Úr kész arra, hogy *értünk* munkálkodjon, de ez nem elégíti ki Őt – és számunkra sem bizonyulna elég jónak – ha ez lenne minden. Éppen a szellemi növekedés és érettség alapelve követeli azt, hogy az Úr oldala és a mi oldalunk egyensúlyban legyen; vagyis, hogy valami elvégződjön bennünk és *értünk* is.

Ez megint csak a kereszt alapelve. Ő meghalt értünk – ez az Úr része. Mi meghaltunk Őbenne – ez pedig a személyes vonatkozása. Itt láthatjuk a szellemi megtapasztalás két oldalát. Ő egyensúlyban tartja a dolgokat. Ennek az egyensúlynak bennünk is helyre kell állnia, és szabaddá kell lennünk attól a hajlamunktól, hogy engedjük, hogy a problémáink elhomályosítsák szemünk elől az Urat; szabaddá kell lennünk ettől a megrögzött szokásunktól, hogy a helyzetet csupán rajtunk kívül álló dolognak tekintjük, ahelyett, hogy így szólnánk, 'Mit akar az Úr tanítani nekünk ezáltal? Mit akar az Úr tenni bennünk ebben a kérdésben? Van valami, amit el akar érni bennünk.' Ő először bennünk akar elvégezni valamit, mielőtt értünk munkálkodna. Milyen gyakran tapasztaltuk azt, hogy amikor az Úrral egy új helyzethez értünk, és amikor az Úr azt a bizonyos dolgot elvégezte bennünk, akkor a külső körülményekben is előmozdultak a dolgok. Tehát a dolgok személyes, gyakorlati oldala azért van megemlítve, hogy vegyük ezt a dolgot a szívünkre, és lássuk meg, hogy valamilyen változásra van szükség bennünk. Biztos vagyok abban, hogy így érezhették magukat a tanítványok, amikor le tudtak ülni és az egészet átgondolni: 'Rettenetesen el voltunk foglalva a saját problémánkkal, és azt kérdeztük, ki tudná azt megoldani nekünk. Az Úr megláttatta velünk, hogy belsőleg kell máshogy szemlélnünk ezeket a dolgokat, a hozzáállásunk hittel, nyugalommal teljes kell, hogy legyen, és bízunk kell Istenben.' A bensőnkben kell eljutnunk oda, hogy fölülelmedünk a kövön, mielőtt a külső körülményekben is megtapasztalnánk bármilyen fölülelmedést. Igazából a kő elsősorban nem is rajtunk kívül áll. A kő bennünk van: a hitünkben, a szellemünkben, az elménkben, a hozzáállásunkban.

Amikor az Úr lép az Ő Fia érdekében, és azok az érdekek a döntőek, és amikor az Ő érdekei már olyan kapcsolatba vittek bennünket Ővele, hogy el tudjuk mondani azt, hogy nincs olyan nagy kő, amit Ő el nem mozdíthat, nincs olyan nagy probléma, amit Ő meg nem oldhat, nincs olyan mérhetetlen nehézség, és hogy az Úr elvégzi azt, ami szükséges az Ő Fiáért – amikor ilyen állapotba jutunk, akkor az Úr szabadon cselekedhet szép csendesen, és akkor a dolgok egyszerűen csak úgy 'megtörténnek'. Azonban mindez valami rendkívüli nagy erőnek a tárgya volt – „és íme, nagy földindulás volt” (Máté 28:2). De itt, az eseménynek ezt az oldalát tekintve nem tűnik úgy, hogy földrengés volt. Egyszerűen csak megtörtént. Fel kell ismernünk azt, hogy van a tevékenységeknek egy olyan oldala, amikor az Ő hatalmas ereje titokban, csendesen oszlatja el a legnagyobb nehézségeinket, úgy, mintha sohasem léteztek volna azelőtt. Néha lehet, hogy odavisz bennünket az Úr az Ő hatalma munkálkodásának jelenlétébe, ami megnyilvánulását tekintve félelmetes, de ez nem gyakran történik így, és biztos, hogy nem mindig. A hit számára inkább ez van: olyan hatalom munkálkodik, amely képes az akadályokat olyan észrevétlenül félretenni, hogy utána csak csodálkozunk – „és elcsodálkoztak” (angolból). És az angyal ezt mondta, „Ne csodálkozzatok” (angolból). Jó csodálkozni, de ismerjük fel, hogy sokszor azért csodálkozunk, mert nincs elég hitünk.

Először az „A Witness and A Testimony” magazinban jelent meg, 1951. márc-ápr. Vol 29-2

Forrás: <http://www.austin-sparks.net/english/002118.html>